

[Knud Kristensen.]

Række Varer, som vi havde meget knappe Lagre af, og som man var forhindret i at faa indført, fordi man manglede Tilladelse dertil fra Ministeriets og Valutacentralens Side. Ministeren indrømmede i Virkeligheden i sine Dispositioner dette, idet Ministeren gik til i Hast at give Tilsagn om forøget Attestudstedelse. Men da Krisen saa ud til denne Gang at drive over, strammede Ministeren umiddelbart derefter igen Indførselsrestriktionerne.

Dette viser efter min Opfattelse tre Ting. Det viser for det første, at Ministeren ikke i tilstrækkelig Grad var opmærksom paa den Fare, vi var udsat for. Det viser for det andet, at han skulde gøres opmærksom derpaa fra Handelens Side, og for det tredje, at Ministeren gennem sin forøgede Attestudstedelse indrømmede, at der var for faa Attester i Forvejen. For hvis der, som Ministeren nu vil give det Udseende at, var tilstrækkelige Attester, hvis der ikke var Brug for flere, saa var det jo ganske nyttigt at udstede flere, og det at Ministeren udstedte flere Attester, og at der blev gjort Forsøg paa at indføre de Varer, som der her blev udstedt øgede Attester paa, viser netop, at en forøget Attestudstedelse, det vil sige forøget Tilladelse, var Betingelsen for en forøget Indførsel. Saa hele Ministerens teoretiske Opstilling af, at der var Attester nok, viser sig ikke at være holdbar. Det viser sig, at Ministeren selv handlede ud fra den Forudsætning, at forøgede Attester gav Mulighed for forøget Vareindførsel — og det gjorde det jo ogsaa. Men det er jo det almindelige, Ministeriet, Regeringen og dens Tilhængere benægter i al Almindelighed, at der er Mulighed for øget Indførsel: Forbruget er mættet, der er ikke Mulighed for at indføre væsentligt mere. Men at dette er urigtigt, er der, foruden de her nævnte Tildragelser i September, en lang Række Beviser for. Ministeren nævnte en Række Varer, for hvilke der var forøget Indførsel og forøget Attestudstedelse i det forløbne Aar — og alt dette kan jo bero paa, at Attestudstedelsen og Indførselen i 1935 har været endnu mere begrænset, end den var i 1937 og 1938. Men selv om der kan være enkelte Varegrupper, for hvilke Indførselstrangen er tilfredsstillet, er der jo en Mængde Eksempler paa, at der er Varegrupper, hvor de enkelte Købmænd meget gerne vilde have forøget Tilladelse til Indførsel, men Ministeriet har afslaaet Begøring derom. Jeg staar her med et Blad, som hedder „Ugeskrift for Isenkram, Glas og Porcellæn“ for 8. Oktober 1938,

og der oplyser en Grosserer Christensen, som er Formand for Grossistforeningen inden for hans Branche, at han jævnlig faar Forespørgsel, om det ikke er muligt at skaffe ekstra Bevillinger, idet der stadig modtages Afslag. Grossererens oplyser for sit eget Vedkommende, at han har sluttet Kontrakt med en udenlandsk Fabrik om Levering af et vist Varekvantum, som han skal aftage paa een Gang, men han kan kun faa Attest til, jeg tror en Trediedel deraf, og hvis han ikke kan aftage Varerne paa een Gang, skal han give en Overpris paa 20 pCt. Det vil altsaa sige, at inden for Isenkrambranchen er i hvert Fald Indførselsbegøringerne ikke tilfredsstillet; der var Mulighed for langt større Indførsler.

Ministeren afslaa Begøringerne i meget stor Udstrækning. Det samme er Tilfældet med en hel Række andre Brancher. En Virksomhed oplyser, at der er stor Mangel paa Aluminiumsvarer, men man har faaet Afslag paa Begøring om forøget Indførselstilladelse. Et andet Firma oplyser, at der er alvorlig Mangel paa Klædevarer, men Ansøgningerne er afvist. En tredje Forretning har Mangel paa Kolonialvarer, Ansøgning er afvist. En Virksomhed har Mangel paa Bygningsbeslag af Jern og andre Metalvarer, Ansøgning afslaaet. Mangel paa Metervarer, Ansøgning afvist. Stor Mangel paa Gardin- og Møbelstoffer, Ansøgning afvist. Mangel paa Farvestoffer og Gummivarer, Ansøgning afvist. Herrehatte, rent forsvindende Lager sammenlignet med det normale, absolut Afslag. Jernkæder og Staalstøbegods, Mangel, Afslag. Papirvarer og Jernvarer, Mangel, Afslag. Og saaledes er der foruden dette en lang Række Varer, hvortil forskellige bestemte Firmaer har søgt om forøget Indførselstilladelse, men Ministeriet har gennem Valutacentralen afslaaet at give saadan Tilladelse.

Men dette gælder ikke blot saadanne enkelte Firmaer, det gælder ogsaa i Almindelighed. Jeg minder om, at da der i 1936, hen paa Sommeren, langtfra var tilstrækkeligt Indkøb i Tyskland til, at vi kunde opretholde vore Afsætningsmuligheder til dette Land, blev der givet ekstra Bevillinger. Der blev indkaldt Ansøgninger om ekstra Bevillinger, og der kom Ansøgninger til et Beløb af 60 Mill. Kr., der blev bevilget for 25 Mill. Kr., og Varer til dette Beløb blev i alt væsentlig indført. Ogsaa dengang kunde man sige, at der laa store Mængder af ubenyttede Valutaattester. I 1937, da vi forhandlede Valutaloven, fik vi oplyst, at der i de sidste 4 Maaneder af 1936 og de første 8 Maaneder af 1937, altsaa i et Aar, alene for Tysklands